

Zo boven Zo beneden

RENSKE DE KLERK

copyright © september 2026
Uitgeverij Hajefa, Zoetermeer
www.hajefa.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Omslag en afbeeldingen: Renske de Klerk
Redactie: René Argonijt

ISBN: 978-94-6331-066-6
NUR: 728

Zo boven Zo beneden

Renske de Klerk

Inhoud

Inleiding.....	6
Het meisje op de trap	12
Het zachte trekken.....	28
Tussen twee werelden.....	46
Poppenkamers	62
Kiezen voor jezelf.....	74
Wat huizen zich herinneren	92
Ontwrichte werelden	114
Uitverkoren	130
De kracht van rituelen	144
Jongeren	158
Leven met hooggevoeligheid.....	170
Luister naar de radio	200
Wijsheid en intuïtie	218
Literatuur	244

Inleiding

BOVEN EN BENEDEN ZIJN VOOR MIJ onlosmakelijk met elkaar verbonden. Daarbij symboliseert 'boven' het alomvattende bewustzijn, de kosmos, de hemel en de bron van licht en liefde. Het is de plek waar ik mijn inspiratie vandaan haal, de ruimte waarin ik contact maak met overleden dierbaren en hogere energieën. Het is het domein van de ziel en het eeuwige. 'Beneden' is de aarde, de plek waar onze zielen incarneren en waar we leren en kunnen groeien. Het is het fysieke lichaam, de materie en het dagelijks leven met al zijn uitdagingen en lessen.

Dat deze twee werelden met elkaar zijn verbonden, vormt een rode draad door mijn leven en mijn werk. Die verbinding is oer-oud en heilig; verweven met al het leven. Boven en beneden vormen samen een cirkel. Wat zich in de hogere, geestelijke werelden afspeelt, weerspiegelt zich in onze aardse realiteit, waardoor een eeuwige stroom ontstaat, van geven en ontvangen en van afdalen en terugkeren. Alles in het leven beweegt in cycli. We komen voort uit eenheid, leven tijdelijk in een staat van afscheiding en keren dan weer terug naar de bron. In die cirkel vind ik wijsheid en troost.

In mijn werk en ook in mijn eigen leven, zie ik keer op keer dat niets toevallig is: elke ontmoeting, elke ervaring en elk ogenschijnlijk toeval maakt deel uit van een groter plan. Zelfs gebeurtenissen die op dat moment pijnlijk en verwarrend lijken, blijken achteraf vaak diep betekenisvol. Hoe vaak heb ik niet ervaren dat jaren na een gebeurtenis ineens de puzzelstukjes op hun plek vallen? Zo magisch is dat moment van helder inzicht waarop je weet: dit moest zo zijn. Het universum werkt met een intelligentie die ons menselijke verstand vaak te boven gaat. Maar die intelligentie is wel degelijk voelbaar... als je leert luisteren.

Ik geloof dat wij zelf, op zielsniveau, voordat we naar de aarde kwamen, al een blauwdruk hebben gemaakt van het leven dat we leven. Dat is in grote lijnen al uitgezet: belangrijke mensen die we zullen ontmoeten, lessen die we gaan leren en zielsafspraken die we hebben gemaakt. We hebben absoluut een vrije wil, maar de richting en het doel van ons leven zijn al bekend 'boven'. Het is aan ons om dat 'beneden' vorm te geven. Wanneer we op aarde aankomen, zijn we echter al snel zo afgeleid door alles wat hier gebeurt, dat we vergeten hoe sterk ons bestaan verbonden is met het geheel. In de loop van ons leven kunnen we ons dit echter wel weer herinneren, als we ons ervoor openstellen. En dat is waar mijn werk en dit boek over gaan.

Als ik terugkijk op mijn leven, zie ik de hand van ‘boven’ overal in: momenten van synchroniciteit, ontmoetingen die te toevallig zijn om echt toeval te zijn en ervaringen die mijn hart openden: alles blijkt met elkaar verbonden te zijn, als in een fijnmazig web van licht. En als ik dan contact maak met dat inzicht, met dat diepe weten, dan glimlach ik naar boven, gelukkig in de wetenschap dat ik geleid word door mijn hogere zelf.

Terugkijkend zie ik de hand van boven overal in

Ongeveer zeven jaar geleden zat ik aan tafel met mijn broer en zwager. We spraken over mijn werk, over de huisreinigingen die ik regelmatig uitvoer. Ik deelde een paar van mijn ervaringen. Ze luisterden ademloos. De verhalen die ik vertelde, waren voor hen volledig nieuw en bijna onvoorstelbaar, zag ik. Ze hingen aan mijn lippen, want ik nam hen mee naar een wereld waar zij nog nooit een voet in hadden gezet.

Toen zei mijn zwager zomaar: ‘Hier moet je echt een boek over schrijven.’

Die opmerking raakte iets in mij en niet alleen omdat het een compliment was. Het raakte me vooral omdat ik voelde dat hij gelijk had. Zijn woorden bleven in me resoneren, ook in de dagen daarna. Er lag al een tijd iets in mij te borrelen dat naar buiten wilde: een verlangen om mijn ervaringen te delen, om anderen mee te nemen in het contact met het ongeziene, naar de bijzondere wereld van energie die verscholen zit achter onze dagelijkse werkelijkheid.

Ik begon met schrijven, stukje bij beetje, maar ik kwam er snel achter dat het nog niet het juiste moment was. De inspiratie was er, maar de tijd ontbrak me. Het leven vroeg op dat moment iets anders van me. Toch bleef het idee leven. Terwijl ik andere dingen deed, brandde het vlammetje rustig door op de achtergrond. En twee jaar later wist ik ineens: dit is het moment.

Na tientallen huisreinigingen, talloze ‘toevallige’ ontmoetingen die mij verder hadden geholpen en een gegroeid vertrouwen in mijn eigen pad, voelde ik de innerlijke roep om te schrijven sterker dan ooit. En het was meteen duidelijk dat ik dat goed had aangevoeld, want de woorden begonnen als vanzelf te stromen. Soms hoorde ik letterlijk zinnen opkomen, die ik vervolgens alleen nog maar hoefde op te schrijven. Op andere momenten zat ik in een soort flow, waarin mijn geest sneller wilden typen dan mijn handen konden bijhouden. Ik had heel sterk het gevoel dat ik niet alleen schreef, maar dat iets of iemand het met mij samen deed.

Zo is dit boek er gekomen. Ik heb het niet geschreven omdat ik mijn verhaal ‘moet’ vertellen, maar omdat ik dat heel graag wil – met heel mijn hart. En dat is omdat ik hoop dat mijn ervaringen anderen kunnen inspireren, geruststellen of helpen herinneren aan hun eigen gevoeligheid en kracht. Misschien herken jij jezelf in bepaalde verhalen of heb je zelf iets meegemaakt wat je niet goed kon plaatsen en geeft dit boek je nieuwe inzichten. Misschien helpt dat je dan met het versterken van de verbinding tussen de geestelijke wereld en je dagelijkse leven. Als het zo voor je werkt, zou ik dat fijn vinden.

En als het anders voor je werkt, ook.

Wat je reden ook is om dit boek te lezen, weet dat het met liefde en toewijding is geschreven. Ik beschrijf hier mijn reis, maar daarmee beschrijf ik ook stukken van de reizen van vele anderen. Wellicht beschrijf ik ook een stuk van die van jou.

Soms begint
een nieuw hoofdstuk
met niet meer
dan
één zin
die blijft hangen.

Het meisje op de TRAP

OP EEN WARME ZOMERDAG, 26 JUNI 1969, kwam ik ter wereld, op Spoorsingel 68 in Delft. Mijn geboorte was bijzonder op meerdere manieren. Het was bijzonder dat mijn vader, als huisarts, de bevalling zelf deed, maar daarnaast zat de navelstreng om mijn nek gewikkeld én kwam ik ter wereld met de helm op. Dat laatste hoorde ik pas veel later van mijn vader. Toen hij me dat vertelde, was ik oprecht verrast. Ik wist wat de uitdrukking betekende, maar had er nooit bij stilgestaan dat het ook op mij van toepassing was. Het voelde alsof een puzzelstukje van mijn eigen levenspuzzel daarmee op zijn plek viel.

Voor wie de uitdrukking niet kent, ‘met de helm op geboren worden’: dit betekent dat een baby ter wereld komt met het vlies, de vruchtzak, nog geheel of gedeeltelijk intact om het hoofdje. Dat gebeurt zelden en wordt al sinds de middeleeuwen gezien als een bijzonder teken. In oude volksverhalen en bijgeloof werd gezegd dat kinderen die met de helm op waren geboren over bijzondere gaven beschikten: een tweede zicht, helderziendheid of een spirituele gevoeligheid die hen in staat zou stellen om dingen waar te nemen die anderen niet zagen.

Op de Zuid-Hollandse eilanden werden deze kinderen ‘beeldwitten’ genoemd. Daar werd ronduit aangenomen dat ze beelden uit de toekomst konden zien, waaronder aankomende begrafenis en andere tekenen van onheil. Dit klinkt je misschien in de oren als een oude legende, een met de jaren aangedikt volksverhaal, maar ik weet inmiddels: er zit waarheid in. Ik ben zelf het levende bewijs.

Mijn leven is altijd gekleurd geweest door een sterke intuïtie, een diepe gevoeligheid en de aanwezigheid van een voor anderen onzichtbare wereld, die voor mij echter duidelijk voelbaar en vaak ook zichtbaar was, door middel van beelden in mijn hoofd. Die gave heb ik pas later in mijn leven leren omarmen en ontwikkelen. Als kind begreep ik er nog weinig van en stopte ik mijn bijzondere vermogens ver weg. Maar ik wist wel degelijk, diep vanbinnen, dat ik dingen waarnam die anderen niet zagen en dat ik vaak feilloos aanvoelde wat er in mensen omging. Of je het nu gave of zielsmissie noemt, ik geloof dat mijn bijzondere geboorte geen toeval was. Het leven fluistert ons al vroeg toe wat onze bestemming is en in mijn geval begon dat fluisteren al bij mijn eerste ademhaling.

Ik was acht jaar oud toen ik voor het eerst echt voelde dat ik anders was. Niet omdat iemand het me vertelde, maar omdat ik het wist, in mijn lijf en in mijn hele wezen. 's Avonds, als het huis stil werd en de lichten doofden, werd ik bang. Een onzichtbare spanning. Ik voelde dat ik niet alleen was en dat gevoel was allesbehalve geruststellend.

Het leven fluistert ons al vroeg toe wat onze bestemming is

We woonden toen in een groot, oud vrijstaand huis met een enge kelder en een donkere zolder in een puntdak. Het was het huis waar ik was geboren. Het had charme, karakter en stijl, met hoge plafonds en trappen die kraakten op een vertrouwde manier, maar toch voelde ik me er vaak angstig. Mijn slaapkamer bevond zich op de tweede verdieping, samen met die van mijn twee zussen. Ieder van ons had een eigen kamer, maar ik voelde me daar 's nachts niet veilig.

Steeds weer verscheen er een man in mijn deuropening.
Een silhouet dat stil stond en keek.

Hij stond er alleen maar en keek in mijn richting, elke avond weer. Ik kon zijn aanwezigheid in mijn lichaam voelen, soms tot in mijn botten. Zijn blik was intens, alsof hij door me heen keek. Als kind had ik daar natuurlijk geen verklaring voor. Ik wist niet wat er gebeurde en ik wist niet wat ik ermee moest. En ik was bang. Zó bang. De man beangstigde me tot op het punt van verstijving.

Elke avond zat ik bovenaan de trap te wachten, in mijn nachtpon, tot één van mijn zussen ook naar bed zou gaan. Dan pas durfde ik mijn kamer weer binnen. De trap voelde veiliger dan mijn eigen bed. Maar ik zei niets, niet tegen mijn ouders en niet tegen mijn zussen of broertje. Ik vraag me nog steeds wel eens af waarom ik dat niet deed. Misschien dacht ik dat ik niet geloofd zou worden, dat het weggewuifd zou worden of dat ik voor gek zou worden verklaard.

Misschien vooral dat laatste. Ik wist immers niet wat me overkwam, maar ik wist wel dat niemand anders in het gezin er last van had.

Als kind kon ik hier natuurlijk geen verklaring voor geven of weten wat er precies gebeurde. Nu is me dat duidelijk: als kind kon ik al de aanwezigheid van overledenen voelen. De man in de deuropening was geen droombeeld of een product van mijn verbeelding. Hij was er echt. Het was een overleden ziel die, om welke reden dan ook, met mij in contact probeerde te komen. Maar als achtjarig meisje had ik geen gereedschap om daar iets mee te kunnen. Ik voelde alleen maar angst.

Een klein meisje op de grens van twee werelden

Soms draaide ik me om, met mijn gezicht naar de muur, hopen dat als ik hem niet zag, hij ook mij niet zou zien. Maar zodra ik me weer omdraaide, stond hij er nog, wezenloos naar me starend. Dat beeld is me altijd bijgebleven. Uiteindelijk rende ik dan uit bed, de overloop op en ging ik op de trap zitten. Een klein meisje, op de grens van twee werelden.

Mijn moeder begreep gelukkig dat ik bang was. Voor het slapengaan controleerde ze altijd onder mijn bed en in de kast, om me gerust te stellen. Maar toen ze merkte dat dat niet hielp, besloot ze dat ik voortaan met mijn broertje op één kamer mocht slapen, een verdieping lager. Vanaf dat moment verdwenen de nachtelijke verschijningen. De aanwezigheid van mijn broertje gaf me een gevoel van veiligheid. Zijn aanwezigheid vormde een soort beschermend schild. Maar de angst bleef.

De angst bleef, ook in de jaren daarna. De angst bleef toen we verhuisden naar een groot huis in Schipluiden: een voormalig politiebureau met wel vier donkere zolders boven mijn slaapkamer en een oud koetshuis erbij. En de angst bleef toen we gingen wonen in het prachtige vrijstaande huis aan de Laan van Overvest in Delft, met ook weer een kelder, een enge schuur en een krakende zolder boven het oude theehuis. Ik bleef altijd datzelfde gevoel houden, van bekeken worden en niet alleen zijn; het gevoel dat het huis meer bewoners had dan alleen de zichtbare.

Met elk geluidje verstijfde ik van schrik.
En die oude huizen maken nu eenmaal veel geluid.

Ik smeekte mijn broertje om thuis te blijven als er 's avonds verder niemand was, maar dat kon natuurlijk niet altijd. Daarom ontwikkelde ik rituelen van snel handelen en negeren. Ik parkeerde mijn fiets vliegensvlug in de schuur, liep snel door de gang, vermeed de kelder en ik rende de trap op. En als ik wist dat ik alleen thuis was, gingen alle lichten en het inbraakalarm aan, want het donker maakte alles nog voelbaarder.

Het is een diepe, ongrijpbare angst: bang zijn voor iets wat je niet kunt zien, maar waarvan je wel heel helder voelt dat het er is. Ik herinner me goed de onverklaarbare druk op mijn borst, een adem die niet van mij was en de gewaarwording van een blik die mijn ruggengraat deed tintelen.

Jarenlang dacht ik dat ik de enige was die dit soort ervaringen had. Nu weet ik dat veel kinderen dit voelen en deze gevoeligheid geen zwakte is, maar een gave. Maar als je klein bent en je hebt niet de woorden om dit te kunnen plaatsen en het ontbreekt je aan de houvast om er iets mee te kunnen, voelt het alleen maar als een vloek.

Mijn broertje Vincent en ik

Wat ik voelde
was echt,
ook al kon
niemand
het zien.

Het was in Frankrijk, in de zomer van 1982. Ik was dertien jaar en we waren met het gezin op kampeervakantie. Mijn nichtjes waren er ook en we genoten van het Franse buitenleven en de zee, tot op een avond alles veranderde. Na het eten zaten ik, mijn zussen en mijn nichtjes samen in één van de tenten. De lucht was zwaar, het werd snel donker en zoals dat gaat bij tienermeiden, kwamen er spannende verhalen naar boven.

Mijn nichtjes vertelden over iets waarvan ik nog nooit had gehoord: het ouija-bord. Ze spraken over geesten en gesprekken met het hiernamaals en over hoe het bord uit zichzelf antwoorden gaf. Mijn zussen en ik luisterden ademloos. Een deel van mij was geboeid: er was een bepaalde herkenning, alsof ik ergens wist wat dit was. Maar tegelijk voelde ik een diepe onrust. Iets in mijn lijf wilde de tent uit en wegrennen. Alleen maar weg.

Voor wie het niet kent, een ouija-bord, of 'geestenbord', is een plank met daarop de letters van het alfabet, de cijfers 0 tot en met 9 en de woorden 'ja', 'nee', 'hallo' en 'tot ziens'. Met de vingers van meerdere personen op een hartvormig schijfje stel je vragen, waarna het schijfje beweegt, ogen-schijnlijk vanzelf, naar de woorden en de letters, om antwoorden te vormen. Het klinkt onschuldig, misschien, maar wat er wordt opgeroepen is vaak veel groter dan je kunt overzien.

Die nacht sliep ik bij mijn ouders in de tent. De verhalen hadden mijn oude angst opnieuw wakker gemaakt. Mijn hoofd draaide overuren. Wat als geesten écht antwoorden kunnen geven? Wat als ik die wereld al voelde, maar nu een manier kreeg om ermee te communiceren? En, wat als die deur daarna niet meer dicht zou gaan?

Gelukkig bleef het die vakantie bij spannende verhalen.

Vijf jaar later, ik was inmiddels zeventien, kwam het ouija-bord opnieuw mijn leven binnen, dit keer op onze eigen zolder. Mijn broertje en een paar van zijn vrienden hadden daar een 'spelavond' georganiseerd. Op een tafel vormden Scrabble-steentjes in een cirkel het alfabet, met in het midden de woorden 'ja' en 'nee'. Kaarslicht flakkerde tegen de muren en de sfeer was broeierig, geladen. Eén van de meiden die erbij was, beweerde ervaring te hebben met het ouija-bord. We vertrouwden haar, maar achteraf gezien hadden we werkelijk geen idee waar we mee bezig waren. Zij ook niet.

We legden allemaal onze wijsvinger op het schijfje en iemand stelde de vraag: 'Is er een geest aanwezig?'

Tot onze schrik bewoog het schijfje krachtig naar het woord 'ja'. We zwen. Niemand had het schijfje geduwd, dat voelde iedereen. En toch was het gebeurd. Een golf van spanning en opwinding ging door ons heen en we gingen door.

Iedereen stelde om de beurt een vraag. Wat we precies vroegen weet ik niet meer, maar ik weet wel wat ik voelde: een ijzige aanwezigheid. Er was iets vanuit het niets de kamer binnengekomen.

De dagen daarna kon ik nauwelijks slapen. Ik voelde me bekeken. Iets had me gevolgd van zolder naar beneden en was in mijn hoofd blijven zitten. Het spel had iets opengezet wat ik liever gesloten had gehouden. Na twee weken raakte de spelavond weer op de achtergrond en sliep ik weer goed, maar vergeten was ik het niet.

Nu, terugkijkend met alles wat ik inmiddels weet, begrijp ik wat er gebeurde. Mijn spirituele 'luik' stond al open, mijn gave was latent aanwezig. Maar in die tijd wist ik nog niet hoe ik mezelf moest beschermen, hoe ik onderscheid kon maken tussen zuivere en verstoorde energie. Mijn intuïtie was wakker, maar het ontbrak me aan kennis. En angst is een slechte raadgever wanneer je contact maakt met de geestelijke wereld.

Ik weet nu dat dit 'spelen met geesten' geen onschuldig tijdverdrijf is. Het opent een poort naar een wereld waar je respectvol mee om moet gaan. Je nodigt iets uit zonder te weten wat er zal komen. En niet alles wat komt, heeft het beste met je voor. Daarom geef ik dit advies, vooral aan jongeren die nieuwsgierig zijn naar het onbekende: doe het niet! Wat wij die avond op zolder deden, was als spelen met vuur.

Van de andere kant is het precies deze ervaring geweest die mij jaren later hielp om mijn mediumschap serieus te gaan ontwikkelen. Want het ouija-bord maakte glashelder wat ik eigenlijk al wist: die wereld is echt. Ik ben gevoelig voor wat ik niet kan zien en het is aan mij om daarin mijn weg te vinden.

Het zachte trekken

IK WAS 23 TOEN IK DE EERSTE CONCRETE stap zette op mijn spirituele pad. Dat deed ik niet met een groots voornemen of een plan, maar gewoon door de wereld tegemoet te treden met een nieuwsgierige blik en een open hart.

Het begon allemaal op de Pasar Malam in Den Haag, een bruisend Indonesisch festival, waar je de levendige geuren van de Oosterse keuken, de klanken van gamelan en de warmte van de vele Indonesische culturen in elke vezel voelt. Daar zat hij, een oude Indische man in een eenvoudig kraampje. Geen glitter en geen opsmuk. Alleen een paar stoelen en een blik die dwars door je heen leek te gaan. Hij heette Meneer van der Pol en hij las mijn hand. Wat hij me vertelde was zó raak en tegelijk geruststellend dat ik het nooit ben vergeten. Hij sloeg een hoofdstuk uit mijn toekomst open en las er zachtjes uit voor, zonder oordeel.

Vanaf dat moment was er geen weg meer terug voor me.

Ik wilde méér weten en méér begrijpen. Die innerlijke roep, die al sinds mijn jeugd in mij sluimerde, begon zich nu hoorbaar te maken. Ik begon spirituele boeken te verslinden, zocht alles op wat ik kon vinden over intuïtie, mediumschap, healing en energie. En elke bladzijde voelde als thuiskomen.

Rond diezelfde tijd begonnen de paranormale beurzen op te komen. Mijn beste vriendin en ik bezochten ze fanatiek. Elke beurs was als een snoepwinkel voor de ziel. We kregen readings, lieten tarotkaarten leggen, luisterden naar lezingen, raakten kristallen aan en verdwaalden in de geuren van wierook en salie. De energie was bijna tastbaar, het tilde mij op, ik was op de plek waar ik écht begrepen werd en dit voelde als mijn wereld.

Maar ik voelde ook dat niet alles zuiver was. We hebben ook minder goede readings gekregen. Er werden voorspellingen gedaan die ons angstig maakten. Er werden waarschuwingen uitgesproken die ons zouden achtervolgen. Zo werd mij, jong als ik was, verteld dat ik een miskraam zou krijgen voordat ik kinderen zou krijgen. Dat heeft onbewust veel spanning gebracht bij mijn eerste zwangerschap en zonder enige goede reden. Alles is goed gegaan. Er was bij mij alleen een zaadje van angst geplant waar ik echt last van heb gehad.

KIEZEN voor jezelf

SASKIA BELDE ME IN PANIEK. Ze was niet zomaar gespannen. Pure radeloosheid trilde door haar stem heen. De situatie bij haar thuis was niet langer houdbaar. Ze woonde samen met haar man en twee kinderen in een rijtjeshuis in Bleiswijk en al vier jaar lang ging er daar van alles mis. En dan niet een beetje mis, maar structureel en slopend: lekkages, elektrische storingen, spullen die zonder reden van planken vielen, het toilet dat vanzelf doorspoelde. Daarnaast waren er de financiële tegenslagen die zich opstapelden en ziekte, boosheid en ruzies. Veel ruzies.

Saskia vertelde dat haar kinderen zich totaal anders gingen gedragen zodra ze thuis waren. Buiten waren het vrolijke, spontane kinderen, maar thuis werden ze driftig en gemeen. Haar jongste dochter, van twee, keek vaak angstig naar bepaalde plekken in huis. Haar blik verstarde dan, haar lip begon te trillen en ze raakte in paniek, waarna niemand het kleine meisje nog kon troosten. Niemand kon verklaren wat er op zo'n moment met haar gebeurde.

Vanaf het moment dat Saskia contact met mij opnam, werd alles nóg heftiger, alsof de energie in huis wist dat er iets ging veranderen en zich verzette. De kinderen werden ziek, slaapproblemen liepen uit de hand en de ruzies escaleerden tot grote hoogte. Ik wist dat dit een intense reiniging zou gaan worden. Maar ik wist ook: ik ga dit gezin helpen.

Toen ik arriveerde, werd ik hartelijk ontvangen door Saskia en haar man Rob. Wat mij direct opviel, was hun vermoeidheid. Ze waren niet zomaar moe, maar volledig uitgeput. Hoewel het huis meerdere slaapkamers had, sliep het hele gezin samen in één kamer. Omdat niemand alleen durfde te slapen. De nachten waren daardoor erg onrustig voor iedereen, want altijd was er wel iemand bang of in paniek.

Bij binnenkomst kreeg ik direct een beeld: een boer in overall, met een hooivork in zijn handen, stond dreigend in het midden van de woonkamer. Gewoon – bam – midden in de kamer. Zijn energie was zo sterk en zo intimiderend, dat ik er in eerste instantie van schrok.

‘Wat is dit?’ dacht ik even.

Maar toen herpakte ik me, grondde mezelf diep, verhoogde mijn energie, door nog meer contact te maken met het witte licht en beschermde ik mezelf.

Saskia vertelde dat het huis vroeger deel was geweest van een grote stal, die later in drie eengezinswoningen was opgesplitst. De buitenmuren waren nog van een oud landhuis uit een ver verleden. Plotseling viel alles op zijn plek: de boze boer had dit als zijn bezit gezien en hij had nooit losgelaten.

Ik kan niet zeggen dat wat Saskia me vertelde, plotseling wees op een logisch verband. Er was één stal geweest, deels gebouwd op de muren van een oud landhuis en nu waren dat drie huizen. Maar gevoelsmatig viel het op zijn plek. Saskia had me genoeg verteld om me te laten voelen hoe de vork in de steel zat. De boer stond boos midden in de kamer omdat hij simpelweg niet erkende dat het deel was van een huis waar een gezin in woonde. Hij stond nog altijd in zijn stal, niet bereid die op te geven.

Gewoon – bam – midden in de kamer

De energie van de boze boer was doordringend en vervuld van frustratie. Hij had als het ware een verstorend veld over het huis gelegd, opgebouwd uit negatieve energieën, zoals wanorde, conflict en chaos en dat had de gezinsleden stuk voor stuk beïnvloed.

Ik ging eerst in de slaapkamer zitten, in de energie die het meest storend voelde. Ik maakte verbinding met de boer, die mij nu nog meer het gevoel gaf dat dit zijn plek was, zijn land en zijn leven. Hij kon simpelweg niet loslaten wat ooit van hem was geweest. Ik sprak hem liefdevol toe; niet als een vijand, maar als een gids. Ik vertelde hem dat het tijd was, tijd om te gaan; om eindelijk rust te vinden.

Op dat moment begon het te verschuiven.
Zijn energie werd kleiner en zachter.
Ik begeleidde hem naar het licht; allemaal via sterke gedachtenkracht.
Toen liet de boer los en met hem verdwenen de boosheid en de zwaarte.

Na het loslaten voelde het hele huis alsof het een diepe zucht slaakte. De spanning trok weg. Ik gaf Saskia en haar man beiden een healing op een stoel, met mijn handen op hun schouders. De energie in hun lichaam begon te stromen, hun gezichten ontspande. De ademhaling werd dieper. Een paar dagen later kreeg ik een bericht van Saskia:

‘Toen de kinderen na de huisreiniging thuiskwamen, zag ik het verschil direct. In plaats van ruzie te maken, gingen ze rustig spelen en tekende mijn dochter een mooie zon vol licht: een prachtig symbool voor wat ze onbewust voelde. Ze sliepen eindelijk weer door. En ik kan eindelijk weer een lieve moeder zijn en een vrouw voor mijn man. Er is weer licht in ons huis.’

Door de jaren heen ben ik, door mijn werk als medium, bij talloze mensen thuis geweest voor huisreinigingen. Het is prachtig en vervullend werk. Geen dag is hetzelfde: ik kom in allerlei soorten huizen en ontmoet mensen met de meest uiteenlopende verhalen. Dat maakt mijn werk niet alleen bijzonder, maar ook enorm boeiend, want ik heb oprecht interesse in mensen en hun persoonlijke geschiedenissen.

Mijn werk brengt me naar vooroorlogse huizen, flats uit de tijd van de wederopbouw, middeleeuwse panden en nieuwbouwwoningen; werkelijk overal. Veel mensen denken dat het alleen ‘spookt’ in oude, krakende huizen maar dat is een misvatting. Ook in nieuwe woningen kan onrust heersen. Dat hoeft niet altijd te maken te hebben met entiteiten of overleden bewoners. Soms is er simpelweg veel negatieve energie achtergebleven door jaren van spanningen of ruzies en is die energie gewoon blijven hangen.

‘Mijn dochter tekende
een mooie zon
vol licht:
een prachtig symbool
voor wat ze
onbewust voelde.’